

สหบทในนวนิยายเรื่องบุร่าปรัมปรา ของ พงศกร

Intertextuality in 'Buram Param-Para' by Pongsakorn

ศนิชา แก้วเสถียร

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

Email : vanda_a@hotmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์นวนิยายร่วมสมัยเรื่อง *บุร่าปรัมปรา* ของ พงศกร ในแง่สหบทโดยพิจารณาการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของตัวบทที่มีมาก่อนหน้ากับตัวบทที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่ในภายหลัง ผลการศึกษาพบว่า พงศกรได้รับแรงบันดาลใจจากตัวบทต้นทาง คือ วรรณคดีไทยเรื่อง *พระอภัยมณี* ของ สุนทรภู่ และความรู้ทางวิทยาศาสตร์เรื่องโลกคู่ขนาน มาผสมผสานกับจินตนาการเพื่อสร้างสรรค์โครงเรื่อง ตัวละคร และฉากในนวนิยายอันเป็นตัวแทนหลายทาง เป็นการนำเสนอความคิดและขยายมุมมองในการตีความโครงเรื่อง ตัวละคร และฉากใหม่ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการสร้างตัวบทใหม่ในด้านการสืบสานวรรณคดีไทย กล่าวได้ว่า พงศกรมีความสามารถในการนำวรรณคดีไทยอันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติมาสร้างสรรค์เป็นนวนิยายร่วมสมัยโดยการปรับเปลี่ยนและเพิ่มเติมรายละเอียดของเรื่องให้มีความสนุกสนาน สมเหตุสมผล และมีความน่าจะเป็นไปได้ ตลอดจนเหมาะสมกับยุคสมัยและความนิยมของผู้อ่านในสมัยปัจจุบัน

คำสำคัญ : สหบท วรรณคดีไทย นวนิยายไทยร่วมสมัย โลกคู่ขนาน

Abstract

The objective of this article is to analyze a contemporary Thai novel, 'Buram Param-Para' written by Pongsakorn in light of its intertextuality, taking into consideration between prior texts and that composed in later period. The result of this study reveals that Pongsakorn finds inspiration from prior texts which are the Thai literary work, 'Phra Abhai Mani' written by Sunthorn Phu and parallel world in order to create plots, characters and settings in 'Buram Param-Para'. Consequently, his novel presents new concept and new perspective through the newly interpreted plots, characters and settings. From the analysis of creating 'Buram Param-Para', it was shown that the creative perpetuation of Thai literature. In conclusion, Pongsakorn is skillful to use the Thai literary work in creating his contemporary Thai novel by changing, adjusting and adding certain details as appropriate to make his work funny, sensible, plausible and appealing to the contemporary taste.

Keywords : Intertextuality, Thai Literature, Contemporary Thai Novel, Pararell world

บทนำ

ในปัจจุบันนี้มีนักประพันธ์ไทยหลายคนนำวรรณคดีไทยมาเสนอใหม่ในรูปแบบของนวนิยายที่แสดงให้เห็นการตีความแบบใหม่ เป็นการนำบทประพันธ์เดิมมาเผยแพร่ในรูปแบบที่เข้ากับยุคสมัยและความนิยมของผู้อ่านในสมัยปัจจุบัน นวนิยายดังกล่าวจัดอยู่ในประเภทนวนิยายแฟนตาซีหรือจินตนิยาย (Novel of Fantasy) ซึ่งกล่าวถึงเหตุการณ์น่าตื่นตื้นเต้นชวนให้ระทึกใจและสนุกสนานตามจินตนาการของผู้ประพันธ์ (สายทิพย์ นุกุลกิจ, 2543: 191) ลักษณะของจินตนิยายต้องมีการสร้างเรื่องแบบเหนือวิสัย (fantasy) อันเป็นเรื่องที่เกินไปจากลักษณะที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง หรือผู้ประพันธ์ใช้จินตนาการของตนผสมผสานกับประสบการณ์ในชีวิต สร้างเป็นเหตุการณ์ใหม่ขึ้นมาได้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวที่ไม่อาจพบเห็นในชีวิตประจำวัน ความน่าสนใจของเรื่องเหนือวิสัยอยู่ที่การผสมผสานเรื่องราวที่เกินจริงกับความจริงได้อย่างเหมาะสม หากมีมากหรือน้อยเกินไปก็จะเป็นเรื่องเหลือเชื่อ อีกทั้งเรื่องเหนือวิสัยจะต้องเป็นเหตุการณ์ที่คนทั่วไปทราบกันดีและมีเค้ามูลอยู่บ้างแล้วในความเป็นจริง (กุลทาบ มัลลิกะมาส, 2522: 104) เช่น การเดินทางข้ามเวลา การเดินทางไปในอวกาศ เรื่องโลกคู่ขนาน² เรื่องวิญญูณ ภูตผีปิศาจ การคืนชีพโดยอาศัยความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

กลวิธีหนึ่งที่ผู้ประพันธ์สร้างเรื่องแบบเหนือวิสัย คือ การนำข้อมูลจากวรรณคดีไทยมาใช้สร้างสรรค์จินตนิยาย โดยการนำองค์ประกอบเดิมของวรรณคดีไทย ทั้งโครงเรื่อง ตัวละคร และฉาก มาสร้างสรรค์ให้เป็นเรื่องราวในยุคสมัยใหม่ เห็นได้จากนวนิยายจำนวนหนึ่งของแก้วแก้ว ได้แก่ *เรือนนพแก้ว* (2542) สร้างสรรค์โครงเรื่องและตัวละครขึ้นจาก *กาทิกลอนสุภาพ* ของ เจ้าพระยาพระคลัง (หน) *ปลายเทียน* (2544) นำตัวละครเดิมที่มีอยู่ใน *เสภาขุนช้างขุนแผน ตอนศึกเชียงใหม่ ฉบับหอพระสมุद्र* กับตัวละครที่สร้างขึ้นใหม่ใน *เสภาขุนช้างขุนแผน ส่วนอื่นที่ไม่ปรากฏในฉบับหอพระสมุद्र* ให้เดินทางข้ามมิติมาอยู่ในโลกจริงในนวนิยายได้ *พิมมาลา* (2546) สร้างโครงเรื่องให้เป็นไปตามเหตุการณ์ในเรื่อง *อิศราศำฉันท์* ของ พระยาศรีสุนทรโวหาร (ผัน สาลักษณ์) โดยให้ตัวละครเอกชายถูกสาปให้เป็นหญิงเมื่อหลงเข้าไปในฉากสวนขวัญเชิงเขาไกรลาสซึ่งเป็นที่อยู่ของพระศิวะและพระอุมา และ *ทางเทวดา* (2547) นำโครงเรื่องและตัวละครจากบทละครนอกเรื่อง *สังข์ทอง* พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย มาสร้างสรรค์เป็นนวนิยายร่วมสมัยโดยเน้นแก่นเรื่องที่เหมือนกัน คือ การพิสูจน์ความสามารถและความดีงามของตัวละครเอกภายใต้รูปลักษณ์อันต่ำต้อย

พงศกร เป็นนักประพันธ์อีกคนหนึ่งที่น่าวรรณคดีไทยมาสร้างสรรค์เป็นนวนิยายร่วมสมัย เห็นได้จาก *บุรุษปริမ်ปราว* (2556) ได้สร้างโลกคู่ขนานให้เหตุการณ์ในเรื่อง *พระอภัยมณี* ของ สุนทรภู่ เปลี่ยนแปลงไปจากที่ผู้อ่านรับรู้ กล่าวคือ สุนทรภู่แต่งเรื่องไม่จบ ค้างไว้ที่ตอนสุดสาครออกตามหาพระอภัยมณี สุดสาครหายตัวไป พระอภัยมณีได้ครองรักกับนางละเวงวิมลพา พงศกรจินตนาการให้สุดสาครสามารถเดินทางออกจากโลกวรรณคดีข้ามมิติมายังโลกจริงในนวนิยาย ตัวละครในโลกจริงจึงต้องหาทางทำให้สุดสาครกลับไปยังโลกวรรณคดีจนสำเร็จ

² โลกคู่ขนาน หรือ parallel world หมายถึง อีกเอกภพหนึ่งที่อยู่เคียงข้างหรือซ้อนทับกับเอกภพที่เราดำรงอยู่ ความคิดนี้มาจากการเคลื่อนที่หรือย้ายตำแหน่งไปในทิศทางเดียวกับมิติที่ 4 ในที่ว่างหรืออวกาศ มักจะถูกกล่าวถึงในนวนิยายวิทยาศาสตร์ว่าเป็น “มิติอีกมิติหนึ่ง” หรือ “มิติอื่น ๆ” (Clute and Nicholls, ed., 1993: 907-908) นอกจากนี้จอร์จ เอส. เอลริค (George S. Elrick) (1978 : 30) ยังมีความคิดว่าว่าอาจมีเอกภพจำนวนมากมายซ้อนกันอยู่ ถึงแม้ว่าแต่ละเอกภพจะแยกตัวกันด้วยห้วงหรือช่วงของกาลเวลา เราก็อาจจะพบตัวเองในเอกภพอื่น ๆ ได้

จากการที่พงศกรนำวรรณคดีไทยเรื่อง *พระอภัยมณี* และความรู้ทางวิทยาศาสตร์เรื่องโลกคู่ขนานซึ่งเป็นตัวบทต้นทางมาสร้างสรรค์เป็นนวนิยายร่วมสมัยเรื่อง *บุรุษปริมาตร* ซึ่งเป็นตัวบทปลายทาง ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำมโนทัศน์เรื่องสหบทมาศึกษากระบวนการสร้างตัวบทใหม่ในด้านโครงเรื่อง ตัวละคร และฉาก เพื่อแสดงให้เห็นถึงการสืบสรรค์วรรณคดีไทย

มโนทัศน์เรื่องสหบท (intertextuality)

มโนทัศน์เรื่องสหบท (intertextuality) หรือที่นพพร ประชากุล (2552: 329-330) นักวิชาการด้านวรรณกรรมเรียกว่า ‘สัมพันธบท’ เป็นแนวคิดที่ใช้ศึกษาว่าตัวบท (text) หนึ่ง ๆ มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับตัวบทอื่น ๆ ที่ปรากฏอยู่ในยุคสมัยเดียวกันหรือในยุคสมัยก่อนหน้าไม่มากนักน้อย โดยที่ความสัมพันธ์เชื่อมโยงดังกล่าวมีหลักฐานยืนยันได้ในตัวบทชิ้นที่พิจารณาเป็นหลักอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับคำอธิบายของเกรแฮม อัลเลน (Graham Allen, 2011: 1) นักวิชาการด้านวรรณกรรมชาวอังกฤษกล่าวว่า แต่เดิมการอ่านวรรณกรรมเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นจากการรับรู้ตัวบทที่มีความหมายซ่อนอยู่ การอ่านหรือการตีความจึงเป็นการค้นหาความหมายที่ซ่อนอยู่ภายในตัวบท ในปัจจุบันมีนักทฤษฎีเสนอแนวคิดที่ว่าวรรณกรรมถูกสร้างขึ้นจากระบบ รหัสทางวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ที่สืบทอดกันมาจากตัวบทที่มีมาก่อนหน้านี้ซึ่งมีผลต่อการสร้างความหมายให้แก่วรรณกรรม ตัวบทเหล่านั้นนักทฤษฎีเรียกว่า ‘สหบท’ การอ่านตีความตัวบทเพื่อหาความหมายกระทำได้โดยการพิจารณาร่องรอยของความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทที่อ่านกับตัวบทอื่น ๆ ที่ผู้อ่านเคยอ่านมาก่อน ทำให้เกิดการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทขึ้น

คำว่า Intertextuality เป็นคำที่จูเลีย คริสตีวา (Julia Kristeva) นักวิจารณ์วรรณกรรมแนวโครงสร้างนิยม นักปรัชญา และนักสตรีนิยมชาวฝรั่งเศส เป็นผู้คิดขึ้นและเริ่มใช้เป็นคนแรกในราวทศวรรษที่ 1960 โดยผนวกทฤษฎีภาษาศาสตร์ของนักภาษาศาสตร์ชาวสวิสชื่อ เฟอร์ดีนาน เดอ โซสซูร์ (Ferdinand de Saussure) กับทฤษฎีภาษาและวรรณกรรมของมิกฮาเอล บัคติน (Mikhael Bakhtin) นักทฤษฎีวรรณกรรมชาวรัสเซียผู้สนใจลักษณะของภาษาและการสร้างความหมายในตัวบท (ตรีศิลป์ บุญขจร, 2553: 130-131) บัคตินได้เสนอแนวคิดเรื่องพหุโชนะ (polyphony) ว่าตัวบทของวรรณกรรมเรื่องหนึ่ง ๆ เป็นพื้นที่ที่เปิดโอกาสให้ภาษาของคนกลุ่มต่าง ๆ จากหลากหลายฐานะอาชีพ และเพศวัย ได้มาปะทะกันอย่างมีพลวัต เกิดเป็นเสียงอันแข็งแรงแสดงประสานขึ้นในงานชิ้นเดียว ซึ่งแนวคิดนี้ทำให้คริสตีวาพิจารณาต่อไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทวรรณกรรมเรื่องหนึ่ง ๆ กับตัวบทวรรณกรรมด้วยตนเอง และกล่าวว่าตัวบททุกบทสร้างขึ้นจากการยกข้อความจากแหล่งอื่น ๆ มาผสมผสานเข้าด้วยกันซึ่งเป็นการดัดแปลงและแปรรูปมาจากตัวบทอื่นนั่นเอง (นพพร ประชากุล, 2552: 336)

สหบทเป็นมโนทัศน์ทางการศึกษาด้านมนุษยศาสตร์โดยเฉพาะในแวดวงวรรณกรรมศึกษา มีคุณูปการทางด้านวรรณกรรมวิเคราะห์ในแง่ของการวิเคราะห์ความเชื่อมโยงตลอดจนอิทธิพลที่ส่งทอดถึงกัน รวมไปถึงทำให้นักวิชาการด้านวรรณกรรมศึกษาเห็นความสำคัญของการศึกษาวรรณกรรมในฐานะการศึกษาแบบสหวิทยาการ (พิเชษฐ แสงทอง, 2555: 261) อย่างไรก็ตามมโนทัศน์เรื่องสหบทในวรรณกรรมศึกษามีได้เน้นเรื่องอิทธิพลระหว่างผู้สร้างงานด้วยกัน เพราะไม่มีใครสามารถอ้างถึงสิทธิการเป็นผู้สร้างตัวบทคนแรกได้อย่างแน่ชัด และการพาดพิงถึงงานของผู้อื่นก็อาจจะกระทำโดยไม่รู้ตัว กล่าวได้ว่าความเกี่ยวข้องระหว่างตัวบทที่ปรากฏในงานได้มาจากการสังมวัฒนธรรมทางความคิดของสังคม ความสำคัญของผู้แต่งในฐานะปัจเจกบุคคลทั้งในด้านผู้สร้างรับอิทธิพลจึงลดลงมาก มโนทัศน์เรื่องสหบทจึงน่าจะเป็นประโยชน์ในการศึกษางานในลักษณะเป็นกลุ่ม (collective) โดยที่ผู้ศึกษาหรือผู้

วิจารณ์ในฐานะผู้อ่านซึ่งเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมอาจนำประสบการณ์ในการรับสารจากตัวบทอันหลากหลายมาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ ตีความ และประเมินคุณค่างานที่มีความเกี่ยวข้องกัน (ดวงมน จิตรจักษ์, 2006: 50)

การศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับมโนทัศน์เรื่องสหบทให้ความสำคัญกับการส่งเสริมความสามารถในการเข้าใจการอ่านในระดับที่สูงขึ้น โดยมโนทัศน์เรื่องสหบทสนับสนุนให้ผู้อ่านมีอิสระในการตีความตัวบทได้อย่างหลากหลายมากเท่ากับประสบการณ์ของผู้อ่านเอง ผู้วิจัยจึงนำมโนทัศน์เรื่องสหบทมาศึกษาวิเคราะห์ทวนนิยายเรื่อง *บุรุษปริမ်ปรา* เพื่อแสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงความสัมพันธ์จากตัวบทต้นทางมาสู่ตัวบทปลายทาง

จากตัวบทต้นทาง...สู่ตัวบทปลายทาง

ตัวบทต้นทาง : พระอภัยมณี พระอภัยมณี เป็นวรรณคดีเอกเรื่องหนึ่งของไทย ผลงานของพระสุนทรโวหาร หรือสุนทรภู่ กวีเอกแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ประพันธ์ขึ้นเป็นนิทานคำกลอน มีเนื้อหาเกี่ยวกับการผจญภัยของตัวละคร ‘พระอภัยมณี’ ตั้งแต่การออกเดินทางจากบ้านเมืองไปศึกษาวิชาความรู้ พระอภัยมณีเลือกเรียนวิชาดนตรี คือ การเป่าปี่ ที่มีอานุภาพโน้มน้าวจิตใจคนหรือสังหารผู้ฟังได้ตามใจปรารถนา ส่วนศรีสุวรรณ พระอนุชาเลือกเรียนวิชากระบี่กระบอง แทนที่จะเรียนวิชาอาคมหรือความรู้เกี่ยวกับการปกครองบ้านเมืองเหมือนกับเจ้าชายในวรรณคดีไทยเรื่องอื่นๆ ทำให้พระบิดากริ้วมากจนขับไล่ออกจากเมือง พระอภัยมณีกับศรีสุวรรณระเห่ร่อนไปจนพบกับสามพรามหณ์ พระอภัยมณีเป่าปี่ให้ฟัง สามพรามหณ์กับศรีสุวรรณเคลิบเคลิ้มหลับไหลไป นางผีเสื้อสมุทรซึ่งอาศัยอยู่ในถ้ำใต้ทะเล เกิดหลงรักพระอภัยมณี จึงจับตัวไปอยู่กินกันจนมีบุตรชาย คือ ลินสมุท พระอภัยมณีได้นำนางเงือกช่วยพาหนีไปยังเกาะแก้วพิสดาร ต่อมาพระอภัยมณีได้รับความช่วยเหลือจากท้าวสิริราชกษัตริย์เมืองผลึกให้โดยสารเรือกลับไปด้วย พระอภัยมณีพบรักกับนางสุวรรณมาลี ธิดาท้าวสิริราช

หลังจากพระอภัยมณีเดินทางจากเกาะแก้วพิสดารไป นางเงือกก็ให้กำเนิดบุตรชาย คือ สุดสาคร พระฤาษีนำสุดสาครไปเลี้ยงและสอนวิชาอาคมให้จนแตกฉาน ทำให้สุดสาครเป็นเด็กที่มีความเฉลียวฉลาดและมีความสามารถสูง เมื่อสุดสาครอายุได้สามขวบก็ลาพระฤาษีและมารดาออกตามหาพระอภัยมณีผู้เป็นบิดา โดยมีม้านิลมังกรซึ่งจับได้กลางทะเลเป็นพาหนะ และมีไม้เท้าวิเศษของพระฤาษีเป็นอาวุธ ระหว่างการเดินทางสุดสาครถูกซีเปลือยเฒ่าเจ้าเล่ห์ ผลักตกเหวเพื่อขโมยม้านิลมังกรกับไม้เท้าไป พระฤาษีมาช่วยไว้และสอนให้สุดสาครเรียนรู้เรื่องการดำรงชีวิต ต่อมาสุดสาครเดินทางเข้าไปในเมืองการเวก ท้าวสุริโยทัยกษัตริย์เมืองการเวกรักใคร่เอ็นดูสุดสาคร จึงเลี้ยงดูเป็นโอรสบุญธรรม สุดสาครเติบโตมาด้วยกันกับเสาวคนธ์และหัสไชย ธิดาและโอรสของท้าวสุริโยทัย สุดสาครอยู่ในเมืองการเวกเป็นระยะเวลา 10 ปี ก็ทูลลาท้าวสุริโยทัยเพื่อออกติดตามหาพระบิดา ท้าวสุริโยทัยจึงจัดกองเรือให้ เสาวคนธ์และหัสไชยขอติดตามไปด้วย ทั้งหมดเดินทางผ่านมาถึงเกาะกาวินก็ถูกผีเสื้อยักษ์โจมตี ซึ่งเหตุการณ์ในเรื่อง *พระอภัยมณี* ตอนนี้จะเชื่อมโยงเข้าสู่เรื่อง *บุรุษปริမ်ปรา*

ตัวบทปลายทาง : บุรุษปริ่มปรา นับดาว นักเขียนไฮโซสาวผิดหวังจากความรัก เพราะจับได้ว่าความรักของเธอชอบผู้ชายด้วยกัน จึงเดินทางไปพักใจที่รีสอร์ทหรูในเกาะกาวินกลางทะเลอันดามัน แสนสมุท ผู้เป็นเจ้าของรีสอร์ทรู้สึกระอากับความเรื่องมากของนับดาว แต่ก็ยอมดูแลเพราะระรินดาเพื่อนสนิทของเธอซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของนับดาว ด้วยขอมา เย็นวันหนึ่งเกิดพายุฝนกระหน่ำรุนแรง นับดาวกับแสนสมุทเดินลุยลงทะเลไปช่วยชีวิตเด็กชายคนหนึ่งที่ตั้งตัวประหลาดไว้ซึ่งก็คือ ‘สุดสาคร’ ที่หลุดออกมาจากโลกวรรณคดีเรื่อง *พระอภัยมณี* ทำให้โลกจริงในนวนิยายเกิดเหตุการณ์กลับตาลปัตรกลายเป็นโลกคู่ขนาน ในโลกคู่ขนานนี้ สุนทรภู่แต่ง *พระอภัยมณี* ไม่จบเรื่อง คงค้างไว้ที่ตอน

สุดสาครออกตามหาพระอภัยมณีแล้วหายตัวไป นับดาวกับแสนสมุทรต้องช่วยกันหาทางพาสุดสาครกลับไปยังโลก
วรรณคดีให้สำเร็จ

กลวิธีการสร้างตัวบทใหม่

เมื่อพิจารณาถึงกลวิธีการนำตัวบทต้นทางจากวรรณคดีไทยเรื่อง *พระอภัยมณี* มาสร้างสรรค์เป็นตัวบท
ปลายทางในนวนิยายร่วมสมัยเรื่อง *บุรุษปริศมปรา* พบว่ามีกระบวนการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทต้นทางมาสู่
ตัวบทปลายทาง 3 ลักษณะ ได้แก่ การนำโครงเรื่องที่มีอยู่เดิมมาสร้างเรื่องใหม่ การนำตัวละครที่มีอยู่เดิมมาสร้างเรื่อง
ใหม่ และการนำฉากที่มีอยู่เดิมมาสร้างเรื่องใหม่ ดังต่อไปนี้

1. การนำโครงเรื่องที่มีอยู่เดิมมาสร้างเรื่องใหม่ โครงเรื่อง (plot) คือ คำโครงที่นักประพันธ์วาดหรือ
กำหนดไว้ก่อนว่าจะเขียนเรื่องไปอย่างไร นับเป็นกลวิธีแห่งการสร้างเรื่องให้สนุกโดยสร้างข้อขัดแย้งระหว่างตัวละคร
หรือเหตุการณ์ให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กันไปตลอดเรื่อง (ประทีป เหมือนนิล, 2523: 14) ทั้งนี้โครงเรื่องมิใช่เรื่องย่อที่บอก
ว่าตัวละครเป็นใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร แต่เป็นการจัดลำดับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ในเรื่องให้สัมพันธ์กันอย่างเป็น
เหตุเป็นผล (ธัญญา สังขพันธานนท์, 2539: 163)

กุหลาบ มลลิกะมาส (2522: 101) กล่าวว่าโครงเรื่องที่ดีต้องมีการสร้างความขัดแย้ง (conflict) ให้เกิดขึ้นกับ
ตัวละครเอกเป็นส่วนสำคัญ เป็นปัญหาหรือความขัดแย้งที่มีความเข้มข้นรุนแรง มีอิทธิพลที่ทำให้เกิดความ
เปลี่ยนแปลงหรือมีผลกระทบอย่างแรงต่อวิถีชีวิตของตัวละครเอกของเรื่อง

จากการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างโครงเรื่องนวนิยายเรื่อง *บุรุษปริศมปรา* พบว่ามีการนำโครงเรื่องที่มีอยู่เดิมจาก
วรรณคดีไทยเรื่อง *พระอภัยมณี* ซึ่งเป็นตัวบทต้นทางมาสร้างเรื่องใหม่เป็นตัวบทปลายทาง ปรากฏเป็นเหตุการณ์ใน
โลก 3 มิติที่ซ้อนกัน ได้แก่ มิติของโลกวรรณคดี มิติของโลกจริงในนวนิยาย และมิติของโลกคู่ขนานในนวนิยาย ดัง
ตารางแสดงความสัมพันธ์ต่อไปนี้

ตัวบทต้นทาง	ตัวบทปลายทาง	
	มิติของโลกวรรณคดี	มิติของโลกจริงในนวนิยาย
<ul style="list-style-type: none"> - สุดสาคร เสาวคนธ์และหัสไชย เดินทางผ่านมาถึงเกาะกาวินกี้ถูก ผีเสื้อยักษ์โจมตี 	<ul style="list-style-type: none"> - สุดสาคร เสาวคนธ์และหัสไชย เดินทางผ่านมาถึงเกาะกาวินกี้ถูก ผีเสื้อยักษ์โจมตี 	<ul style="list-style-type: none"> - สุดสาครต่อสู้กับผีเสื้อยักษ์แล้ว หลงมิติหลุดออกมาจากโลก วรรณคดีด้วยอำนาจของตราพระ ราหู - สุดสาครกำลังจะจมน้ำ แต่ได้รับ ความช่วยเหลือจากนับดาวและ แสนสมุทร จากนั้นก็ถูก พาไป รักษาตัวที่รีสอร์ทของ แสน สมุทร

- นับดาวเป็นนักเขียนสาวไฮโซ
บิดาของนับดาวเป็นเจ้าของ
ห้างสรรพสินค้า

- แสนสมุทรเป็นเจ้าของเกาะกาวัน
และรีสอร์ทหรูกลางทะเลอันดามัน

- เมื่อกลับไปถึงรีสอร์ท นับดาว
และแสนสมุทรพบว่าเหตุการณ์ทุก
อย่างกลับตาลปัตรไปหมด

- นับดาวเป็นนักเขียนไส้แห้ง บิดา
ของนับดาวเป็นครูสอนภาษาไทย
นับดาวรู้สึกสับสน แต่ก็พยายาม
ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม
ใหม่

- แสนสมุทรเป็นทหารเรือที่ถูกไล่ออกจากราชการเพราะยิงปืนใหญ่
ใส่พวกเดียวกันเอง อีกทั้งยังถูกตรี
ลังกาหนุ่มลูกครึ่งไทย- ศรีลังกา
ผู้สืบเชื้อสายมาจาก มังคลา โอรัส
ของพระอภัยมณีและนางสละเวง
วิธพา โกงเอาเกาะกาวันและรี
สอร์ทไป แสนสมุทรรู้สึกสับสน แต่
ก็พยายามปรับตัวให้เข้ากับ
สภาพแวดล้อมใหม่

- สุดสาครฟื้นขึ้นมาพบกับสถานที่
ที่ไม่คุ้นเคยก็รู้สึกสับสนมาก นับ
ดาวและแสนสมุทรพยายามอธิบาย
ให้สุดสาครเข้าใจและช่วยเหลือให้
สุดสาครปรับตัวให้เข้ากับ
สภาพแวดล้อมใหม่

- สุดสาครออกตามหาสาวคนธ
และหัสไชย ระหว่างทางถูกตรี
ลังกาและมีฤทธิ์ผู้เป็นบิดาปองร้าย
หมายเอาชีวิต เนื่องจากเชื่อในคำ
ทำนายที่ว่าวันหนึ่งเด็กชายในชุด
หนังเสือจะมาทำลายวงศ์ตระกูล
จึงต้องกำจัดเด็กชายที่ว่าซึ่งก็คือสุด
สาคร

- สุดสาครพยายามต่อสู้กับพวก
ของตรีลังกาและมีฤทธิ์ พร้อมทั้ง
ได้รับความช่วยเหลือจากนับดาว
และแสนสมุทร ในที่สุดก็ได้รับชัย
ชนะ

- มิติของโลกวรรณคดีและมิติของ
โลกจริงได้เคลื่อนที่มาบรรจบกัน
อีกครั้งหนึ่งด้วยอำนาจของตรา
พระราชหุ
- สุดสาครสามารถกลับเข้าไปใน
มิติของโลกวรรณคดีได้สำเร็จ

- นับดาวและแสนสมุทรกลับมาสู่
มิติของโลกจริงในนวนิยาย

- สุดสาครสังหารผีเสื้อยักษ์ตัวแม่
ควักดวงตาของมันซึ่งเป็นของวิเศษ
ออกมามอบให้เสาวคนธ์และหัส
ไชย
- สุดสาครเดินทางต่อไปอีกสาม
เดือนจนถึงเมืองผลึก ได้พบกับ
พระอภัยมณีสมดังตั้งใจ

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ในโลก 3 มิติที่ซ้อนกัน ได้แก่ มิติของโลกวรรณคดีเรื่อง *พระอภัยมณี* มิติของโลกจริงในนวนิยาย และมิติของโลกคู่ขนานในนวนิยาย พงศกรจินตนาการให้มิติของโลกวรรณคดีและมิติของโลกจริงในนวนิยายได้เคลื่อนที่มาบรรจบกันทั้งตอนต้นเรื่องและตอนท้ายเรื่อง เพื่อให้ตัวละครสามารถปรากฏอยู่ในโลกคู่ขนานในนวนิยายได้

การที่มิติของโลกวรรณคดีและมิติของโลกจริงได้เคลื่อนที่มาบรรจบกันทำให้เกิดโลกคู่ขนานในเรื่อง *บุรุษปริမ်ปรา* ซึ่งเหตุการณ์ทุกอย่างกลับตาลปัตรไปหมด มาจากอำนาจของตราพระราชหุซึ่งเป็นของวิเศษในเรื่อง *พระอภัยมณี* ทำให้สุดสาครหลุดออกจากโลกวรรณคดี อีกทั้งยังทำให้นับดาวและแสนสมุทรหลุดออกจากโลกจริงในนวนิยายมาสู่โลกคู่ขนานที่มีเรื่องราวในชีวิตแตกต่างจากโลกเดิม การสร้างโครงเรื่องให้ตัวละครดังกล่าวสามารถเดินทางข้ามมิติได้ทำให้เกิดปมปัญหาให้ตัวละครต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมใหม่ที่ไม่น่าคุ้นเคย จึงต้องพยายามปรับตัวให้เข้ากับโลกใหม่ให้ได้ นอกจากนี้การใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เรื่องโลกคู่ขนานมาเป็นส่วนสำคัญในการสร้างโครงเรื่องทำให้ *บุรุษปริမ်ปรา* เป็นจินตนิยายที่มีความสนุกสนาน สมเหตุสมผล และมีความน่าจะเป็นไปได้

2. การนำตัวละครที่มีอยู่เดิมมาสร้างเรื่องใหม่ ตัวละคร (character) หมายถึง บุคคลที่ผู้แต่งสมมุติขึ้นมา เพื่อให้กระทำพฤติกรรมในเรื่อง คือ ผู้มีบทบาทในเรื่อง หรือเป็นผู้ทำให้เรื่องเคลื่อนไหวดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทาง ตัวละครตามนัยดังกล่าวนี้มีได้หมายถึงมนุษย์เท่านั้น หากแต่รวมถึงพวกสัตว์ พืช และสิ่งของด้วย (สายทิพย์ นุกุลกิจ, 2543: 104)

จากการวิเคราะห์ทฤษฎีการสร้างตัวละครในนวนิยายเรื่อง *บุรุษปริမ်ปรา* พบว่ามีการนำตัวละครที่มีอยู่เดิมในเรื่อง *พระอภัยมณี* มาแสดงบทบาทในบริบทใหม่ ได้แก่ ‘สุดสาคร’ ที่ยังคงสภาพรูปร่างหน้าตา ภูมิหลัง ลักษณะนิสัย ตลอดจนความสามารถพิเศษไว้ สุดสาครเดินทางข้ามมิติจากโลกวรรณคดีออกมาแสดงบทบาทในโลกคู่ขนานในนวนิยาย

นิยายร่วมกับ ‘นับดาว’ และ ‘แสนสมุทร’ ซึ่งเป็นตัวละครในโลกจริงในนวนิยายได้อย่างสนุกสนาน พงศกรได้บรรยายลักษณะของสุดสาครในตอนนี้นับดาวและแสนสมุทรช่วยไว้จากการจมน้ำว่า

เด็กน้อยในอ้อมแขนแข็งแรงของแสนสมุทร สวมชุดโยคีสายเสื่อ ขาวผ่องราวทองคำ
ผิวพรรณสะอาดสะอ้าน หน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพรา บนหน้าผากมีอุณาโลมสีแดงสดแต่มีแว้ บนศีรษะมี
ชฎาทำด้วยหนังเสื่ออันเล็ก ๆ สวม หมวกที่มุ่นเอาไว้กลางกระหม่อมมีปิ่นทองคำปักอยู่ แม้จะไม่ได้
สติ หากมือข้างหนึ่งยังกำไม้เท้ารูปทรงประหลาดตาเอาไว้แน่น

...แล้วจัดแจงแต่งนุ่งหนังเสื่อให้

ครบเครื่องไตรครองประทานพระหลานขวัญ

ผูกชฎาหนังรัดสะพัดพัน

ผนแก่นจันทร์เจิมมหาอุณาโลม...

เด็กน้อยผู้นี้แต่งกายถูกต้อง ตรงตามที่ท่านสุนทรภู์บรรยายเอาไว้ในพระอภัยมณีไม่มี

ผิดเพี้ยน

(พงศกร, 2556: 27-28)

สุดสาครที่หลุดออกจากโลกวรรณคดีมาสู่โลกคู่ขนานในนวนิยายยังคงพูดจาเป็นบทกลอนเหมือนในเรื่อง พระอภัยมณี ผู้ประพันธ์ยังคงลักษณะเด่นของตัวละครจากวรรณคดีได้เป็นอย่างดี เห็นได้จากตัวอย่างในตอนที่สุดสาครฟื้นขึ้นมาพบกับนับดาวและแสนสมุทร แล้วถามว่าทั้งสองเป็นใคร ตั้งข้อความที่ว่า

“เจ้าคือใคร ใครคือเจ้า จงเฝ้าบอก”

เด็กชายในชุดโยคีจ้องมองชายหญิงที่สวมเสื้อผ้าประหลาดตรงหน้า ด้วยสายตาคงพิศวง

“อย่างลับกลอก บอกเรามา ข้าสงสัย

จะรีบไป หาเสด็จพ่อ พระอภัย

อยู่ไม่ไกล เมืองพลึง พลิ๊กนาม”

“นับดาว” แสนสมุทรตาเหลือก “สะ...สะ...สุดสาคร”

“นะ...นั่นสิ...คุณแสน” นับดาวก็อาการสาหัสไม่แพ้กัน เด็กอะไร พลิ๊กพลิ่นที่สุดเท่าที่

หล่อนเคยเห็นเด็กมา

“พะ...พูดเป็นกลอนเสียด้วย” แสนสมุทรยังไม่หายตะลึง

(พงศกร, 2556: 81)

นอกจากสุดสาครแล้วยังมีตัวละครสำคัญอีกตัวหนึ่งที่หลุดออกจากโลกวรรณคดี คือ ‘ซีเปลือย’ ซึ่งเป็นชายชราไม่สวมเสื้อผ้า แต่เดิมเป็นพราหมณ์อยู่ที่อินเดีย เดินทางมากลางทะเล เกิดเรือแตกจึงขึ้นไปอยู่ที่เกาะพนม ซีเปลือยทำตัวเป็นผู้วิเศษ มีชาวบ้านเคารพนับถือมาก วันหนึ่งซีเปลือยพบกับสุดสาครแล้วต้องการไม้เท้าวิเศษและม้านิลมังกร จึงหลอกสุดสาครไปปลักตกแหแล้วจึงไม้เท้าวิเศษและม้านิลมังกรของสุดสาครไป ซีเปลือยเข้าไปในเมืองกาละเวกและหลอกว่าเป็นผู้วิเศษ ท้าวสุริโยทัยกษัตริย์เมืองกาละเวกได้ข่าวก็นึกเลื่อมใสจึงให้ทหารไปรับตัวมา แต่พอซีเปลือยลงจากหลังม้า ม้านิลมังกรก็หนีกลับไปหาสุดสาคร ต่อมาสุดสาครตามมาแย่งไม้เท้าวิเศษคืนได้สำเร็จ ท้าวสุริโยทัยจะลงโทษซีเปลือย แต่สุดสาครสงสารจึงขอร้องให้ปล่อยตัวซีเปลือยไป

ซีเปลือยเดินทางข้ามมิติมาเพื่อพาสวดสาครกลับสู่โลกวรรณคดี มิฉะนั้นเหตุการณ์ในโลกวรรณคดีจะเปลี่ยนแปลงไปหมด แทนที่สวดสาครจะเดินทางจากเกาะกาวันไปเมืองผลึกเพื่อใช้ไม้เท้าวิเศษแก้อาถรรพ์รูปของนางละเวงวิณหาให้แก่พระอภัยมณี สวดสาครกลับหลุดออกมาจากเรื่องเสียก่อน จึงไม่มีใครแก้พระอภัยมณีให้หายจากอาการหลงรูปนางละเวงวิณหาได้ นางสุวรรณมาลีถูกประหารชีวิต จากนั้นพระอภัยมณีก็อภิเษกกับนางละเวงวิณหา และอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข ส่วนซีเปลือยแทนที่จะอยู่ดีมีความสุข กลับต้องถูกจับตัวไปประหารชีวิต ดังนั้นซีเปลือยจึงร่วมมือกับนับดาวและแสนสมุทรเพื่อหาทางพาตัวสวดสาครกลับเข้าเรื่องให้ได้

พงศกรยังสร้างตัวละครใหม่ในโลกคู่ขนานที่สืบเชื้อสายมาจากตัวละครใน *พระอภัยมณี* ได้แก่ ‘มีฤทธิ์’ และ ‘ตรีลังกา’ สองพ่อลูกผู้สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ศรีลังกา ต้นตระกูล ‘มังคลาวงศ์’ คือ ‘มังคลา’ โอรสของพระอภัยมณีและนางละเวงวิณหา นั่นเอง สมาชิกในตระกูลมังคลาวงศ์ได้รับการสั่งสอนจากบรรพบุรุษว่าหากวันใดพบเจอเด็กชายใส่ชุดหนังเสือซึ่งก็คือ ‘สวดสาคร’ ให้สังหารทิ้งเสีย เพราะเด็กคนนั้นจะเป็นผู้มาทำลายล้างวงศ์ตระกูลตามคำทำนาย

มีฤทธิ์เป็นนักธุรกิจที่มีความเชี่ยวชาญด้านไสยเวท มีลูกน้องทั้งที่เป็นมนุษย์และอมมนุษย์มากมาย ส่วนตรีลังกาเป็นเจ้าของเกาะกาวันแทนแสนสมุทรในโลกจริง เมื่อสองพ่อลูกพบกับสวดสาคร ก็พยายามทำทุกวิถีทางที่จะกำจัดสวดสาคร แต่ก็ได้พวกนับดาวและแสนสมุทรรคอยช่วยเหลือ

3. การนำฉากที่มีอยู่เดิมมาสร้างเรื่องใหม่ ฉาก (setting) หมายถึง สถานที่ เวลา และสภาพแวดล้อมทุกอย่างที่ปรากฏในเรื่อง เพื่อบอกให้ผู้อ่านได้ทราบว่าตัวละครกำลังแสดงบทบาทในชีวิตของเขาในสิ่งแวดล้อมอย่างไร (สายทิพย์ นุกูลกิจ, 2543: 110)

จากการวิเคราะห์ท่วงทีการสร้างฉากในนวนิยายเรื่อง *บุรุษปริศนา* พบว่ามีการนำฉากที่มีอยู่เดิมในเรื่อง *พระอภัยมณี* มาสร้างเรื่องใหม่ ได้แก่ ‘เกาะกาวัน’ ซึ่งเป็นเกาะของผีเสื้อยักษ์ที่สวดสาคร เสาวคนธ์ และหัสไชยเดินทางผ่าน

ในเรื่อง *พระอภัยมณี* สวดสาคร เสาวคนธ์ และหัสไชย ออกเดินทางจากเมืองการเวก เพื่อไปตามหาพระอภัยมณีที่เมืองผลึก เมื่อเรือแล่นมาถึงเกาะกาวัน ทั้งคณะถูกฝูงผีเสื้อยักษ์บุกโจมตี เสาวคนธ์กับหัสไชยถูกผีเสื้อยักษ์โอบเอาตัวไป สวดสาครใช้ไม้เท้าวิเศษช่วยเอาไว้ได้ จากนั้นก็ไปต่อสู้กับผีเสื้อยักษ์ตัวแม่ที่ซ่อนอยู่ในถ้ำกลางน้ำจนได้ชัยชนะ และควักเอาดวงตาของมันให้เสาวคนธ์และหัสไชยเก็บไว้ ดวงตาของผีเสื้อยักษ์ตัวแม่เป็นของวิเศษ สามารถใช้ป้องกันอันตรายจากภูตผีปีศาจและทำให้ผู้ที่มิไว้ในครอบครองมีพลังมหาศาล จากนั้นก็เดินทางต่ออีกสามเดือนจนถึงเมืองผลึก ได้พบกับพระอภัยมณีสมดังตั้งใจ ดังข้อความต่อไปนี้

๑ ถึงละมေးเกาะกาวันถิ่นผีเสื้อ

ขึ้นตักน้ำลำเลียงพร้อมเพรียงกัน

เสียงคึกคึกครึกครื้นเป็นหมื่นแสน

ลงโอบได้ไพร่พลบนภคตรา

ที่เหลืออยู่สู้รบไม่หลบหลีก

เปรียบเหมือนเหยี่ยวเฉี่ยวปลาแล้วพาบิน

เสียงว่าวุ่นผลุนออกมานอกห้อง

สวดสาครร้อนอกตกพระทัย

ต่างทอดเรือเรียงเรียงเคียงเคียงคั่น

ผีเสื้อมันได้กลิ่นก็บินมา

เท่าลำแพนแม่ปีกหลีกถลา

กระพือพาขึ้นละมေးเกาะกาวัน

มันมาก็อึดแอกกระแอสลันธุ์

หน่อนรินทร์กับพระน้องอยู่ห้องใน

มันโอบสองอนุชาพาไปได้

ฉวยได้ไม้เท้าโลดกระโดดมา

ขึ้นขี่หลังมังกรก็ถอนสืบ	ลงน้ำรีบตามติดขนิษฐา
ไล่ผีเสื้อเงาไม้เท้าของเจ้าตา	ร้องเหวว่าสักเท่าไรก็ไม่วาง
มันกลับกลุ่มมุ่มจับพระรับรบ	ทั้งมักขบโขกกัดสะบัดหาง
ทั้งตัวปีกฉีกตายมันวายวาง	พระสู้พลังภาวนามหามนต์
หวดไม้เท้าดาบสดังกรครีช	พอถูกนิตกายขาดกลางกลางหน
ผีเสื้อร้ายวายปราณไม่ทานทน	ต่างทั้งคนเสียนสิ้นแล้วบินไป
พระอุ่มน้องสององค์ขึ้นทรงม้า	พวกโยธาวายคล่ำในน้ำไหล
ต่างขึ้นล่ากำปั่นไม่บรรลัย	ทั้งนายไพร่พร้อมสิ้นก็ยินดี ฯ

...

๑ แล้วออกล่ากำปั่นเป็นหลั่นแล่น	ไปพันแดนเกาะกาวิณถิ่นสถาน
สังเกตทิศสิทธาบัญชาการ	มาประมาณสามเดือนไม่เคยคลื่อนคลา
เข้าเขตแคว้นแดนเมืองผลึกราช	เห็นเรือลาดตระเวนรายทั้งซ้ายขวา
ให้ตีห้องร้องถามตามสงไป	ชาวพาราจับห้องแล้วร้องไป

(สุนทรภู่, 2544: ออนไลน์)

ในเรื่อง *บุรุษปริมาตร* สุตสาคร เสาวคนธ์ และทสึไชย ออกเดินทางจากเมืองการะเวก เพื่อไปตามหาพระอภัยมณีที่เมืองผลึก เมื่อเรือแล่นมาถึงเกาะกาวิณ ทั้งคณะถูกฝูงผีเสื้อยักษ์บุกโจมตี ในขณะที่ต่อสู้กับผีเสื้อยักษ์ สุตสาครได้ข้ามมิติมาที่เกาะกาวิณในโลกคู่ขนานในนวนิยาย เกาะกาวิณจึงเป็นจุดเชื่อมต่อโลกวรรณคดีและโลกจริงในนวนิยาย ในโลกจริงนั้นแสนสมุทรเป็นเจ้าของเกาะกาวิณซึ่งเป็นเกาะเล็ก ๆ กลางทะเลอันดามัน อีกทั้งแสนสมุทรมีนามสกุลว่า ‘สมุทรกาวิณ’ ทำให้ตีความได้ว่าต้นตระกูลของแสนสมุทราอาจมีความเกี่ยวข้องกับเกาะกาวิณใน *พระอภัยมณี* ก็เป็นไปได้

คุณค่าของการสร้างตัวบทใหม่ในด้านการสืบสรรค์วรรณคดีไทย

จากการศึกษานวนิยายร่วมสมัยเรื่อง *บุรุษปริมาตร* ของพงศกร ในแง่สหบท ทำให้เห็นความเกี่ยวข้องระหว่างตัวบทต่าง ๆ ที่ปรากฏในผลงานซึ่งได้มาจากการสังวัตวัฒนธรรมทางความคิดของคนในสังคมไทยซึ่งปรากฏเป็นคุณค่าของการสร้างตัวบทใหม่ในด้านการสืบสรรค์วรรณคดีไทยอันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ

นพพร ประชากุล เป็นผู้คิดคำว่า “การสืบสรรค์” ขึ้นมาจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษ “creative perpetuation” ซึ่งรินทร์ทัย สัจจพันธุ์ (2553: 8-9) อธิบายลักษณะการสืบสรรค์ว่าเป็นการนำวรรณคดีเก่ามาสร้างชิ้นใหม่ โดยใช้รูปแบบใหม่หรือการตีความใหม่ มีลักษณะของการสืบทอดของเดิมและการสร้างสรรค์ใหม่ไปพร้อมกัน แสดงถึงความเป็นพลวัตของวรรณคดี และความเป็นอมตะของวรรณคดีที่ไม่มีวันตายไปจากความทรงจำ หากแปรรูปแบบรูป หรือสร้างสรรค์ใหม่ได้เสมอ

การที่พงศกรสร้างสรรค์นวนิยายไทยร่วมสมัยโดยใช้ข้อมูลจากวรรณคดีไทย แสดงให้เห็นว่าวรรณคดีไทยซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันทรงคุณค่านั้นสามารถดำรงอยู่ในความสนใจของผู้อ่านในยุคสมัยปัจจุบัน ทั้งยังสามารถตีความและขยายมุมมองออกไปอย่างกว้างขวาง ตลอดจนสามารถสื่อความหมายทางปัญญาและอารมณ์ให้แก่คนในสังคมได้ไม่จำกัดวันเวลา กล่าวได้ว่าเป็นการสืบสรรค์วรรณคดีไทยซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติในลักษณะของการสืบทอดตัวบทเดิมซึ่งเป็นตัวบทต้นทาง และการสร้างสรรค์ตัวบทใหม่เป็นนวนิยายร่วมสมัยประเภทจินตนิยายอัน

เป็นตัวบทหลายทางโดยใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เรื่องโลกคู่ขนานในการสร้างเรื่องให้มีความสนุกสนาน สมเหตุสมผล และมีความน่าจะเป็นไปได้

บทสรุป

การนำมโนทัศน์เรื่องสหพหุมาศึกษาในนิยายร่วมสมัยเรื่อง *บุรุษปริมาตร* ของพงศกร แสดงให้เห็นถึงกระบวนการเชื่อมโยงระหว่างตัวบทต้นทางเรื่อง *พระอภัยมณี* และความรู้ทางวิทยาศาสตร์เรื่องโลกคู่ขนานมาสู่ตัวบทหลายทาง พงศกรนำโครงเรื่อง ตัวละคร และฉากที่มีอยู่เดิมมาสร้างเรื่องใหม่ โดยปรับเปลี่ยนและเพิ่มเติมรายละเอียดให้ตัวบทใหม่มีความสนุกสนาน สมเหตุสมผล และมีความน่าจะเป็นไปได้ ตลอดจนเหมาะสมกับยุคสมัยในปัจจุบัน อีกทั้งยังเป็นการยืนยันว่าตัวบททุกชิ้นจะดุดกกลืนและแปรรูปตัวบทที่มีมาก่อนหน้า ทั้งการอ้างอิงถึงโดยตรงและการนำเรื่องเดิมมาสร้างสรรคในรูปแบบใหม่ นับเป็นการสร้างสรรค์ผลงานอย่างหนึ่งที่นำเสนอสิ่งที่กล่าวถึงในตัวบทแต่ละชิ้น ต่างก็เคยถูกกล่าวถึงในตัวบทชิ้นอื่น ๆ มาก่อนหน้า ทำให้เห็นความเกี่ยวข้องระหว่างตัวบทต่าง ๆ ในผลงานซึ่งได้มาจากการสังวัตวัฒนธรรมทางความคิดของคนในสังคมไทย อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการสร้างตัวบทใหม่ในด้านการสืบสืบทอดวัฒนธรรมคติไทยอันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ

เอกสารอ้างอิง

- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2522). *วรรณคดีวิจารณ์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ดวงมน จิตรจางค์. (2006). การศึกษาวรรณกรรมไทยในแง่สหพหุ. *The Journal*, 2(1), 49–62.
- ตรีศิลป์ บุญขจร. (2553). *ด้วยแสงแห่งวรรณคดีเปรียบเทียบ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ศูนย์วรรณคดีศึกษา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธัญญา สังขพันธานนท์. (2539). *วรรณกรรมวิจารณ์*. ปทุมธานี: นาค.
- ประทีป เหมือนนิล. (2523). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์.
- นพพร ประชากุล. (2552). สัมพันธพหุ (intertextuality). *ยกอักษร ย้อนความคิด เล่ม 1 ว่าด้วยวรรณกรรม*, 329–336. กรุงเทพฯ: อ่าน.
- พงศกร [นามแฝง]. (2556). *บุรุษปริมาตร*. กรุงเทพฯ: ศรีสารา.
- พิเชฐ แสงทอง. (กรกฎาคม – กันยายน 2555). Intertextuality จาก “ตัวบท” สู่ “สัมพันธพหุ”. *สงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*, 18(3), 261-270.
- รื่นฤทัย สัจจพันธุ์. (2553). *สืบสานสร้างสรรค์วรรณศิลป์*. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2543). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
- สุนทรภู่. (2544). *นิทานคำกลอนสุนทรภู่ เรื่องพระอภัยมณี*. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพฯ: ศิลปาบรรณาการ. [ออนไลน์] แหล่งที่มา: <https://vajirayana.org/พระอภัยมณี>
- Allen, Graham. (2011). *Intertextuality*. 2nd ed. London: Routledge.
- Clute, John, and Peter Nicholls, ed. (1993). *The Encyclopedia of Science Fiction*. London: Orbit.
- Elrick, George S. (1978). *Science Fiction Handbook for Readers and Writers*. Chicago: Chicago Review Press.